

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **STAVEBNÍ FIRMA PLUS s.r.o.**, IČO 26285353, sídlem Měšťanská 3992/109, Hodonín, zastoupená JUDr. Igorem Andrýskem, advokátem, sídlem Masarykovo náměstí 120/22, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. června 2018 č. j. JMK 39205/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. června 2020 č. j. 31 A 119/2018 - 72,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. června 2020 č. j. 31 A 119/2018 - 72 a rozhodnutí žalovaného ze dne 13. června 2018 č. j. JMK 39205/2018 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **21 600 Kč** k rukám jejího zástupce JUDr. Igora Andrýska, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Hodonín (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. ledna 2018 č. j. MUHOCJ 2252/2018, částečně změněným rozhodnutím žalovaného označeným v návěti, byla žalobkyně shledán vinnou ze spáchání přestupku podle § 20a odst. 1 písm. c) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, jehož se dopustila tím, že v období od 19. srpna 2016 do 2. listopadu 2017 na pozemcích zemědělského půdního fondu (specifikovaných ve výroku rozhodnutí městského úřadu) v katastrálním území Hodonín, které užívá v rámci své podnikatelské činnosti, prováděla činnost, která nebyla odsouhlasena orgánem ochrany zemědělského půdního fondu, čímž došlo k porušení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, neboť žalobkyně užívala a užívá zemědělskou půdu k nezemědělským účelům, konkrétně skladuje stavební materiál a provádí recyklaci

stavebních odpadů, a to na celkové ploše 2 593 m² zemědělské půdy, která je zařazena do IV. třídy ochrany. Činnost na pozemcích nebylo možné přesně specifikovat, avšak již v červenci 2013 byly pozemky využívány k nezemědělské činnosti, a to až do dne vydání rozhodnutí městského úřadu, přičemž žalobkyně je stále užívá bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu. Za popsané jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Zdůraznil, že za přestupek podle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu odpovídá každý, kdo se dopustí vymezeného jednání. Toto ustanovení nespecifikuje, jaký právní vztah k pozemku by daná osoba měla mít, a nelze z něj dovodit, že by za přestupek odpovídal primárně vlastník pozemku, jak uváděla žalobkyně. Ustanovení § 3 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, na které žalobkyně odkazovala, upravuje jiné pravidlo, jehož porušení je postihováno samostatně. Judikatura občanskoprávních soudů, kterou žalobkyně citovala, není na věc přílehlavá, neboť se týká soukromoprávních aspektů vlastnického práva a zákona č. 222/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“), který v této věci nebyl vůbec aplikován. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobkyně na zemědělských pozemcích skladovala stavební materiál a recyklovala stavební odpad, závěr žalovaného, že naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, je tedy zákonný. Nemůže na tom nic změnit skutečnost, že dle tvrzení žalobkyně pozemky ani před uzavřením nájemní smlouvy nebyly užívány k zemědělským účelům, přestupek podle citovaného ustanovení je totiž trvajícím deliktem, který spočívá též v udržování protiprávního stavu, který pachatel sám nevyvolal. Souhlas s dočasným odnětím pozemků ze zemědělského půdního fondu z roku 1999 rovněž nemá na závěr o spáchání přestupku vliv, neboť žalobkyně pozemky užívá v rozporu s tímto souhlasem. Na základě souhlasu s dočasným odnětím nemohly pozemky přestat být součástí zemědělského půdního fondu natrvalo. Pro účely ochrany zemědělského půdního fondu je rozhodující právní stav (evidence v katastru nemovitosti), nikoli stav faktický. Žalobkyně si mohla stav zápisu v katastru nemovitostí ověřit, mohla též požádat o odnětí pozemků ze zemědělského půdního fondu nebo k takovému kroku přimět vlastníka pozemku.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Pochybení krajského soudu spatřuje v tom, že věc byla posouzena podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, zatímco podle § 3 odst. 4 tohoto zákona lze postihnout pouze vlastníka pozemku, a teprve není-li znám, pak uživatele pozemku. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1738/2005 stěžovatelka namítla, že je třeba posoudit, zda může být na věc použit zákon o půdě jakožto speciální předpis, či občanský zákoník jakožto obecný hmotněprávní předpis. V tomto směru zdůraznila, že pozemky byly dlouhodobě užívány k nezemědělským účelům a neexistuje důkaz, že byly vůbec někdy využívány zemědělsky. V roce 1999 byl vydán souhlas s dočasným odnětím pozemků ze zemědělského půdního fondu ve prospěch rozšíření hlinišť. Již v této době tedy pozemky nebyly součástí zemědělského půdního fondu a to, že tehdejší vlastníci nehradili odvody za dočasné odnětí, nemůže mít vliv na charakter těchto pozemků, neboť je zřejmé, že pozemky nebyly vráceny do zemědělského půdního fondu. Je třeba posoudit z pohledu občanského zákoníku, zda stěžovatelka neporušuje nájemní smlouvu. Stěžovatelka dále odkázala na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. listopadu 1995 sp. zn. 6 A 905/94, podle něhož pozemek není součástí zemědělského půdního fondu, není-li zemědělsky obhospodařován, byť byl doposud v rozporu s faktickým stavem formálně evidován jako zemědělský. Citovala též rozsudek ze dne 17. října 2000 sp. zn. 24 Cdo 1883/2000, v němž Nejvyšší soud konstatoval,

pokračování

že pro vztahy občanského práva hmotného je rozhodující skutečný stav pozemků, nikoli jejich evidence. Na závěr stěžovatelka uvedla, že krajský soud měl *ex officio* prověřit zákonost způsobu zjištění skutečností rozhodných pro rozhodnutí žalovaného.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že stěžovatelka v podstatě opakuje své odvolací a žalobní námitky. Žalovaný se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu. Judikatura citovaná stěžovatelkou dopadá pouze na vztahy občanského práva. Z § 3 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu nelze dovodit, že by se měl primárně postihovat vlastník pozemku, toto ustanovení stanoví povinnost tomu, kdo půdu fakticky užívá. Je nesporné, že tak činí stěžovatelka jako nájemce pozemků. Předmětné pozemky jsou v katastru nemovitostí stále evidovány jako zemědělský půdní fond, orná půda, požívají tedy ochrany podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Souhlas s dočasným odnětím z roku 1999 se týká pouze části předmětných pozemků, navíc řeší pouze rozšíření hliniště, nikoli skladování stavebního materiálu.

[5] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatelce na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[7] Podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu je *zákázáno užívat zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu s výjimkou případů, kdy souhlasu není třeba*. Porušení této povinnosti je sankcionováno jako přestupek podle § 20a odst. 1 písm. c) citovaného zákona.

[8] Podle § 3 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu platí, že *vlastník, nebo jiná osoba, která je oprávněna zemědělskou půdu užívat, jsou povinni ji užívat nebo udržovat v souladu s charakteristikou druhu pozemku, pokud nejde o a) její užívání v souladu se souhlasem s dočasným odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, b) hospodaření uživatele půdního bloku zařazeného do evidence půdy podle zákona o zemědělství a v souladu s touto evidencí, nebo c) hospodaření na pozemku, který je po pozemkových úpravách užíván původním způsobem, pokud ještě nedošlo k realizaci společného zařízení podle zákona o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech*. Porušení této povinnosti je skutkovou podstatou přestupku podle § 20a odst. 2 písm. b) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu.

[9] Stěžovatelka byla sankcionována za porušení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Adresát povinnosti uložené tímto ustanovením není vymezen, může jím tudíž být každý. Z žádného ustanovení zákona o zemědělském půdním fondu nelze dovodit, že by za neoprávněné užívání zemědělské půdy k nezemědělským účelům měl být sankcionován pouze vlastník zemědělského pozemku. Přestupek spáchá ten, kdo se popsaného jednání dopustí, tedy ten, kdo pozemek skutečně užívá, což je v tomto případě stěžovatelka.

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že přednostní postih vlastníka pozemku nevyplývá ani z § 3 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Toto ustanovení ukládá povinnost vlastníku nebo jinému oprávněnému uživateli pozemku. Tato formulace vychází z předpokladu, že primárním uživatelem pozemku je jeho vlastník. Nelze z ní však dovozovat, že vlastník odpovídá za jednání jiné osoby, která pozemek užívá například na základě nájemní či pachtovní smlouvy či služebnosti.

[11] Podle § 1 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu tvoří zemědělský půdní fond *pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé*

travní porosty a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není. Pro tyto pozemky zavádí zákon zkratku „zemědělská půda“. Ze správního spisu vyplývá, že všechny pozemky, jichž se rozhodnutí žalovaného týká, jsou v katastru nemovitostí evidovány jako orná půda. Stěžovatelka však opakovaně namítala, že tyto pozemky již dlouho nejsou zemědělsky využívány, a nelze je tak považovat za součást zemědělského půdního fondu.

[12] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že závěr krajského soudu, že pro posouzení, zda je pozemek součástí zemědělského půdního fondu, je rozhodující výhradně druh pozemku evidovaný v katastru nemovitostí, za všech okolností neobstojí. Podkladem pro zápis změny druhu pozemku v katastru nemovitostí je totiž pouze trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (§ 10 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu). Užívat zemědělskou půdu nezemědělským způsobem však lze i na základě dočasného odnětí ze zemědělského půdního fondu, které se v katastru nemovitostí neprojeví. Navíc, pokud by jediným rozhodujícím kritériem byl zápis v katastru nemovitostí, prakticky by ztratilo smysl rozhodování v pochybnostech o tom, zda je pozemek součástí zemědělského půdního fondu, podle § 1 odst. 4 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Nelze též přehlížet, že údaj o druhu pozemku není závazným údajem katastru (§ 51 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). Tento údaj tedy nemůže být jediným podkladem pro posouzení, zda se jedná o pozemek náležející do zemědělského půdního fondu.

[13] Stěžovatelka od počátku odkazovala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. listopadu 2005 sp. zn. 28 Cdo 1738/2005, který se sice týkal především otázky, zda má být na určitý nájemní vztah aplikován zákon o půdě, či občanský zákoník, za tím účelem však bylo nutné posoudit, zda dotčený pozemek náleží do zemědělského půdního fondu ve smyslu § 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu [srov. § 1 odst. 1 písm. a) zákona o půdě]. Nejvyšší soud tehdy své závěry opřel mimo jiné o rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. listopadu 1995 č. j. 6 A 905/1994 - 15, který stěžovatelka rovněž citovala a podle něhož jsou pro zahrnutí pozemku do zemědělského půdního fondu podstatné dva znaky: zaprvé takový pozemek je nebo má být zemědělsky obhospodařován a zadruhé je v katastru nemovitostí evidován jako zemědělský pozemek (nyní § 3 odst. 2 katastrálního zákona). Nejvyšší soud se k tomuto právnímu názoru přihlásil opakovaně (například v rozsudku ze dne 29. října 2009 sp. zn. 1081/2009), přičemž považuje za *zjevné, že ke kvalifikaci pozemku jako zemědělského nepostačí jen naplnění formálního znaku, nýbrž je zapotřebí zabývat se materiálním hlediskem. Naznačený aspekt, neméně zásadní, ba podstatnější pro úsudek o charakteru dotčeného pozemku nelze opomíjet, neboť účelem zmíněných právních předpisů je nepochybně regulace právních vztahů týkajících se pozemků, jež jsou vskutku zemědělsky využitelné a fakticky tvoří zemědělský půdní fond jakožto nenahraditelnou složku životního prostředí hodnou ochrany* (rozsudek ze dne 3. května 2019 sp. zn. 28 Cdo 3357/2018). Nejvyšší soud dokonce připustil, že by faktický stav pozemku mohl nad absencí znaku formálního převážit, s tím, že striktní trvání na důležitosti evidenčního statusu pozemků by nikterak nenapomáhalo naplňování cíle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu (rozsudek ze dne 1. října 2018 sp. zn. 28 Cdo 5610/2017).

[14] Je tedy zřejmé, že k výkladu pojmu „zemědělský půdní fond“ existuje ustálená judikatura Nejvyššího soudu, která vedle evidence druhu pozemku v katastru nemovitostí akcentuje i to, zda pozemek je nebo má být zemědělsky obhospodařován. Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč tento výklad nepřevzít i pro věci rozhodované ve správním soudnictví – naopak by bylo nežádoucí, kdyby byl určitému pojmu bez dalšího přikládán odlišný význam v závislosti na tom, které větví soudnictví rozhodnutí ve věci přísluší. Proto je třeba uzavřít, že při posouzení otázky, zda je na určitém pozemku zemědělská půda ve smyslu § 1 odst. 2 a § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, je třeba brát v úvahu nikoli jen druh pozemku evidovaný v katastru nemovitostí, nýbrž i jeho skutečný charakter. Současně je však třeba mít

pokračování

na paměti, že pojem „zemědělský půdní fond“ je klíčovým pojmem pro dosah působnosti veřejnoprávní regulace zemědělského hospodaření na pozemcích a dalšího nakládání s nimi. Cílem je nastolení právní jistoty v otázce, zda se na určitý pozemek tato právní regulace vztahuje či nikoliv (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2016 - 61 z 13. července 2017 k „pozemkům určeným k plnění funkcí lesa“ ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů).

[15] Tento závěr není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. listopadu 2018 č. j. 8 As 22/2018 - 52, na který odkazoval krajský soud. Nejvyšší správní soud tehdy skutečně uvedl, že pro závěr o porušení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu je podstatné, že daný pozemek je v katastru nemovitostí evidován jako orná půda. Učinil tak však na základě konkrétních skutkových okolností, které se od nynějších velmi liší. V tehdejší případě porušení citovaného ustanovení spočívalo v tom, že na části zemědělského pozemku byla zpevněná plocha využívaná jako pozemní komunikace, přičemž nebylo sporné, že zbývající část pozemku je zemědělsky obhospodařovaná. Naproti tomuto v projednávaném případě je stěžovatelce vytýkáno, že k nezemědělským činnostem využila několik zemědělských pozemků v celé jejich výměře (zemědělsky využíván nebyl ani jeden z nich).

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že *pro posouzení právního charakteru pozemku nemůže být rozhodující faktická změna, ke které došlo nezákonnou cestou* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. června 2017 č. j. 9 As 246/2016 - 46). Sdílí totiž obavy krajského soudu, že by *souhlas s dočasným odnětím pozbyl významu, neboť jakékoliv odnětí by [...] bylo fakticky odnětím trvalým. Kromě toho by se bylo možné vyhnout plnění povinností podle zákona o ochraně ZPF i protiprávním odnětím půdy ze ZPF. Ačkoliv by samotné odnětí bylo jednorázově postižitelné, ve zbytku by dotčená půda pozbyla ochrany dle zákona o ochraně ZPF a k jakýmkoliv nezemědělským činnostem na této půdě by již nebylo potřeba souhlasu orgánu ochrany ZPF* (odstavec 17 napadeného rozsudku). Proto bude vždy třeba pečlivě posuzovat, z jakého důvodu není zemědělsky obhospodařován pozemek, který je v katastru nemovitostí evidován jako zemědělský. Nezákonná změna charakteru pozemku v zásadě nemůže požívat ochrany. Nejvyšší správní soud připomíná, že zemědělský půdní fond je chráněn jako základní přírodní bohatství naší země, nenahraditelný výrobní prostředek umožňující zemědělskou výrobu a jedna z hlavních složek životního prostředí (§ 1 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu). Předmětem této ochrany však není zápis v katastru nemovitostí, nýbrž skutečná zemědělská půda. Pokud se ve vzdálenější minulosti změnil způsob využívání pozemku, což znemožní další zemědělské využití půdy, ztrácí formální ochrana zemědělského půdního fondu smysl.

[17] Z uvedeného vyplývá, že krajský soud ani žalovaný nemohli bez dalšího odmítnout stěžovatelčiny námitky, že se pozemky ve skutečnosti k zemědělským účelům nikdy nevyužívaly, a vycházejí jen z evidovaného druhu pozemků v katastru nemovitostí. Naopak je třeba posoudit, zda tyto pozemky mají být zemědělsky obhospodařovány (a neděje se tak pouze z důvodu protiprávního jednání stěžovatelky, vlastníka pozemků či jejich právních předchůdců), či zda je zápis v katastru nemovitostí v rozporu se skutečností. Toto posouzení však bude vyžadovat doplnění dokazování.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil žalobkyni, že při posouzení, zda je pozemek součástí zemědělského půdního fondu, nelze vycházet jen z toho, jaký druh pozemku je evidován v katastru nemovitostí. Krajský soud však vycházel výhradně z tohoto kritéria, kasační stížnost je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil [§ 110 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Jelikož se zjištěného

pochybení dopustil již žalovaný, a krajský soud by tak v dalším řízení neměl jinou možnost než rozhodnutí žalovaného zrušit, Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž žalovaný v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku znovu posoudí, zda pozemky užívané žalobkyní náleží do zemědělského půdního fondu. Vyjde přitom nejen z evidovaného způsobu využití pozemků, ale zaměří se též na to, zda tyto pozemky byly v minulosti zemědělsky obhospodařovány, a pokud ano, z jakého důvodu takto přestaly být využívány.

[19] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

[20] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[21] Žalobkyně zaplatila v řízení před krajským soudem soudní poplatek ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a v řízení před Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5 000 Kč (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

[22] V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byla žalobkyně zastoupena advokátem. V řízení před krajským soudem za ni její tehdejší zástupkyně učinila tři úkony právní služby, a sice převzetí a přípravu právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobkyně jeden úkon právní služby – sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupci žalobkyně učinili čtyři úkony právní služby, za každý z nich náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ani jeden ze zástupců žalobkyně není plátcem daně z přidané hodnoty, částka 13 600 Kč tedy tvoří konečnou výši jejich odměny a náhrady hotových výdajů.

[23] Celková výše náhrady nákladů řízení přiznané žalobkyni, čítající zaplacené soudní poplatky a odměnu a náhradu hotových výdajů zástupců, činí 21 600 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[24] Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu